

пакъ ся обръща камъ майкѣ си за да потрѣси у неѣ утѣхѣ, ако не и съвѣты. Сама-та въздышка: „*Мале мила! о леле мамо!*“ прави за чясъ да ни поолегкне болка-та.

Чисты-ты и добры-ты мысли, чтото е влѣла майка-та въ душиѣ-тѣ на дѣте-то, испослѣ израствать и клонять, та по смръть-тѣ ѣ раждать великы дѣла; па и ничто да имѣ не остане отъ тѣхъ, стига само да ѣ смыслять и веднага ѣ обсипахъ съ благословіи.

Право е рекълъ единъ мѣдъръ чловѣкъ, че вліяніе-то на добры-ты жены е довольно просвѣщеніе на единъ народъ. Майка-та е права учителка на дѣте-то; на рѣцѣ-тѣ ѣ можешъ позна, что ще бѣде дѣте-то ѣ кога порасте и влѣзе въ свѣта. Мѣжъ-тѣ е мозъкъ-тѣ на чловѣчество-то, а жена-та е сръдце-то му; мѣжъ-тѣ му е разсѣдѣкъ-тѣ, а жена-та чюство-то; той е сила-та, а тя веселіе, накытъ и утѣха. И у найумны-ты жены мѣдруваніе-то види ся да истичя изъ чюство-то, а пакъ чюства-та исказвать цѣлый характеръ на чловѣка. Мѣжъ-тѣ пълни ума и память-тѣ, а жена-та усвоява сръдце-то; тя учи дѣте-то да люби, а мѣжъ-тѣ го учи да познава.

„Никой“, каже Наполеонъ Великій, „не е ималъ на мене толкова вліяніе, колкото майка ми; тя, едно съ добро, друго съ зло, умѣ да мя научи на любовь, почетъ и послушность.“

У еднакъ отъ найголѣмы-ты фабрики у Англіѣ, казва Смильсъ, управитель-тѣ, кога да прибере нѣкой ученикъ, распытва пръвѣ за майкѣ му, а за бащѣ му и непыта. Кога е майка-та харна, увѣрени сѣ, че и сынъ-тѣ ще бѣде харенъ. Баща-та може тръгнѣ изъ лошъ пѣтъ, нѣ ако е майка-та добра, то